

A
Júlia legszebb
története
Világszerte Nr. 1

Cathy Williams
Apa karácsonyra

Amanda Browning
Égből pottyant örökség

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Cathy Williams, 1998 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017*

A Júlia különszám 2001/6. eredeti címe: A Daughter for Christmas (Harlequin, Presents)

• *Magyarra fordította:* Kis Z. Margit

© *Amanda Browning, 1998 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017*

A Júlia 260. eredeti címe: A Christmas Seduction (Harlequin Mills & Boon, Presents)

• *Magyarra fordította:* Csató Gabriella

Második, átdolgozott kiadás

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 25. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

e-ISBN 978-963-448-283-3

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Cathy Williams

Apa karácsonyra

1. FEJEZET

Leigh nehezen szánta rá magát, hogy megkeresse Nicholas Kendallt. Hónapokig vívódott, de végül mégsem maradt más választása.

Miután döntött, azon tipródott hosszasan, hogyan lépjen kapcsolatba a férfival.

Talán telefonon? Nem, a dolog sokkal súlyosabb annál, mintsem egy telefonbeszélgetéssel elintézzék. Lehet, hogy az volna a legjobb, ha kiderítené Nicholas Kendall címét, és bejelentés nélkül állítana be hozzá. De mi van, ha a férfinak olyan megrázkódtatást jelent majd a hír, hogy belehal? Leigh nem is sejtette, mennyi idős lehet ez a Kendall, és milyen egészségi állapotban van. Így aztán a levélírás mellett döntött.

A következő kérdés az volt, mennyit áruljon el előre. Annyit mindenképpen, hogy az érdeklődését felkeltse, de ne olyan sokat, hogy a férfi a dolgot képtelenségnek véelve, egy vállrándítással elintézzze.

A nővére, Jenny, a kórházi ágyán minden bevezető és óvatoskodás nélkül mondta el neki a Nicholas Kendall-ügyet. Leigh-t annyira megdöbbsentették a hallottak, hogy még a legkézenfekvőbb kérdéseket is elfelejtette feltenni. Addig abban a hitben volt, hogy a nővére mindig nyugodt és elégedett életet élt, ám ez az elképzelése alig tíz perc leforgása alatt gyökeresen megváltozott. Most pedig Jenny nincs többé, és már semmit sem árulhat el neki...

Leigh tíz napja adta fel a levelet, és a válasz most érkezett meg.

Elbizonytalanodva forgatta a kezében a borítékot. Vajon helyesen cselekedett?

Vagy elárulta Jennyt, amikor éppen Nicholas Kendallnek szolgáltatatta ki bizalmas vallomását? Töprengve bontotta ki a borítékot. Egyetlen lapot talált benne, s miközben gyorsan átfutotta, azt kívánta, bár ne kellett volna ezt a kényszerű lépést megtennie.

– Mi a baj?

– Semmi! – Leigh gyorsan a kabátzsebébe dugta a levelet, és rámosolygott az előtte álló, komoly ábrázatú kislányra. – Megfésülködtél, Amy? Nem mehatsz el kócosan az iskolába.

Szeretettel nézett az unokahúgára, és igyekezett leplezni előtte aggodalmát.

A gyerekek ijesztő biztonsággal képesek ráérezni a felnőttek hangulatára. Amyt azonban nem szabad a gondjaival terhelni.

– A házzal van baj? – kérdezte halkán a kislány. – Ugye el akarják venni tőlünk?

– Hogy jut ilyesmi eszedbe? – Leigh-nek nehéz lett a szíve.

– Tegnap véletlenül hallottam, hogy erről beszéltél Carollal.

A lányt újra bénító tehetetlenség fogta el. Nem látott kiutat siralmas helyzetükből. Mégsem futhat el a gondok elől, mert immáron neki kell felnevelnie Jenny lányát.

Hogy is magyarázhatná el a helyzetet egy hétéves gyereknek?

– Igen, édesem, gondok vannak a házzal – ismerte el –, de épp azon vagyok, hogy megoldjam őket.

– El kell költöznünk?

– Majd meglátjuk – sóhajtotta Leigh.

– De ugye nem hagysz el? – suttogta a gyerek.

A lány letérdelt, és magához ölelte Amyt. Az iskolai pszichológus szerint a gyerek a szülei halála után talán évekig lelki segítségre szorul.

– Nincs szerencséd – viccelődött, s nagyon igyekezett, hogy a hangja ne remegjen. – Továbbra is be kell érned velem, akár tetszik, akár nem. Most pedig szépen megfésüljük a hajad, utána megreggelizünk, és indulhatsz az iskolába.

Megsimogatta a kislányt, majd homlokon csókolta.

– Igyekezz! Tudod, milyen fontos a tanító nénidnek, hogy időben ott legyetek. Ha későn megyünk, újabb előadást hallgathatok a pontosságról, és akkor én is elkésem az irodából.

Leigh lement, hogy elkészítse a reggelit. Megpróbált úgy tenni, mintha mi sem történt volna, de

a levél szinte lyukat égetett a zsebébe.

Nicholas Kendall beleegyezett, hogy találkozzanak, két nap múlva, a klubjában. A férfi egyetlen kérdést sem tett fel a levelében, s ebből Leigh arra következtetett, hogy várakozó álláspontra helyezkedett. Biztosan kíváncsi, mit akarhat tőle, de ezt a levele egyetlen szóval sem árulta el. Egyáltalán, az írás semmi olyat nem tartalmazott, amiből következtetni lehetett volna az írójára.

Leigh újra arra gondolt, miért is nem sikerült leküzdenie a döbbenetét, mert akkor kifagghatta volna Jenny a kórházban.

– Bocsáss meg, Leigh! – merült fel az emlékeiből a nővére akadozó, gyenge hangja. – Tudom, hogy meg fog rázni, amit mondok, de nem vihetem magammal a sírba a titkomat. Mindent el kell mesélnem neked... mindent meg kell magyaráznom...

Leigh-t valóban megrázták a hallottak. Nem Roy, Jenny férje volt tehát Amy apja, mint ahogy eddig a lány magától értetődően gondolta. Nem, valaki más volt az, egy ismeretlen férfi, akivel Jenny örült kétségbeesésében egyetlen éjszakát töltött el. Később bevallotta az esetet a férjének, és együttes erővel sikerült úrrá lenniük a válságon.

Miért is nem kérdeztem ki Jennyt erről a Kendallról? – tépelődött tovább Leigh. Csak a nevét tudta, és azt, hogy a férfi itt lakik Londonban.

Másfél éve tudja már ezt a titkot, de nem indult a nyomába, sőt eltemette magában. Miután a nővére és a sógora autóbaleset következtében meghalt, a lánynak túl sok tennivaló szakadt a nyakába. Elsősorban Amyvel kellett foglalkoznia. Egyik napról a másikra reklámgrafikusi karrierről ábrándozó, gondtalan képzőművész hallgatóból felnőtt nővé vált, akire a sors hatalmas felelősséget rótt.

Anyagi nehézségek merültek fel, mert Roy és Jenny látszólag sikeres belsőépítészeti vállalkozása megszenvedte a gazdasági visszaesést, ahogy azt a cég könyvelője a temetés után egy héttel kíméletlenül közölte a lánnyal. Leigh döbbenet meredt a papírokra, amelyeket a könyvelő eléje rakott.

– Nem tudná valaki az alkalmazottak közül átvenni a vállalat vezetését? – kérdezte kétségbeesetten.

– Semmi értelme valakit kinevezni, mert a vállalat menthetetlen. A második félévben egyetlen megrendelés sem akadt. Manapság senki sem költ a lakásbelsőre.

– Akkor sem lehet egyszerűen bezárni! Már csak Amy miatt sem. Nekem nincs pénzem, még főiskolára járok.

– És mi volna, ha egy időre megszakítaná a tanulmányait? Átvehetné a vállalatot. Tanácsadóként szívesen állok rendelkezésére, ellenszolgáltatás nélkül.

Ez másfél évvel ezelőtt történt. Azóta Leigh minden tőle telhetőt megtett.

Feladta grafikusi álmait, és olyan munkának szentelte magát, amelyhez egyáltalán nem értett. Úgy érezte, egyszerre megöregedett.

Sajnos a minden tőle telhető is kevés volt. A kezdetben türelmes hitelezők nem vártak tovább, a pénzüket követelték, a bank pedig nem adott több kölcsönt.

Amikor a könyvelő végül azt tanácsolta, adja fel, Leigh belátta a vereségét.

Talán még tovább próbálkozott volna, ha a bank nem követeli a házon lévő jelzáloghitelt. Ez volt az a bizonyos csepp, amelytől betelt a pohár.

Akkor jutott eszébe az a férfi, akivel Jennynek viszonya volt – és aki Amy apja, anélkül hogy erről sejtelve volna.

Leigh tisztában volt azzal, hogy beláthatatlan következményei lehetnek, ha a férfihoz fordul, de nem volt más választása: mindent egy lapra kellett feltennie.

Talán sikerül rábeszélne Nicholas Kendallt, hogy segítsen rajtuk, de igazán nem bízott ebben. Melyik férfi fogadna tárt karokkal egy hétéves gyereket, akinek a létezéséről eddig nem is tudott? A lány abban reménykedett, hogy legalább végighallgatja, amikor tudatja vele, hogy van egy gyereke.

Időközben utánajárt, ki is ez a Kendall. Nem volt nehéz dolga, mert a férfi pénzügyi körökben ismert vállalkozónak számított. Amikor elolvasta a *Ki kicsodában* a Kendall név alatti sorokat,

kínosan érezte magát. Álmában sem hitte volna, hogy az unokahúga apja ennyire vagyonos és befolyásos ember.

A találka napján Leigh a szokásosnál is nagyobb gonddal készülődött. Jóllehet tisztában volt vele, tehet bármit, nagy hatást akkor sem fog kiváltani, hiszen a bőréből nem tud kibújni. Semmivel sem varázsolhatta magát nőiesebbé, nagyvilágibbá, és ebbe már rég beletörődött. Vörösesszőke haja túl rövid volt ahhoz, hogy elegáns legyen. Nagy, acélkék szemétől arca kislánynosnak és ártatlannak látszott ahelyett, hogy érzéki és csábító lett volna. És ott volt még a sok rakoncátlan szeplő! Hiába sminkelte ki magát, még akkor is sokkal fiatalabbnak tűnt a koránál. Olyan volt, mint egy nagyra nőtt Pán Péter, mert mindennek tetejébe még fiúsan sovány is volt.

Amikor szemügyre vette magát a tükörben, eltöprengett rajta, helyesen választotta-e meg az öltözékét a találkozóra. Mivel nem ismerte a férfit, természetesen nem tudhatta, hogyan tehetné hatásosabbá a megjelenését. Csak egyet tudott: olyan jól kell kinéznie, hogy viszonylag magabiztosnak érezhesse magát.

– Találkád lesz? – kérdezte az ágy végében üldögélő Amy, miközben egy kefével próbálta kibogozni kócos haját.

– Miből gondolod?

– Nem szoktál ilyen sokáig öltözködni.

– Azért már előfordult – mondta Leigh, és rámosolygott a kislányra a tükörből. – Na jó, beismerem, máskor nem cicomázom magam ennyire, de néha nem árt a változatosság. Na, milyen vagyok? – Körbefordult a kislány előtt.

– Gyönyörű! – válaszolta őszinte csodálattal a gyerek. – Kivel találkozol?

– Ó, csak akikkel mindennap. – Leigh vállat vont, és gyorsan témát váltott. – Milyen óráid lesznek ma a suliban?

– Matek, környezet, torna.

– Kiosztották már a múlt héten írt dolgozatot?

– Nem, ma kapjuk meg – felelte elszontyolodva Amy.

– Ha jól sikerült, délután megjutalmazzuk magunkat egy hamburgerrel meg egy turmixszal – indítványozta a lány. Az efféle fényűzést ritkán engedhették meg maguknak, de Amy sohasem panaszkodott. Elfogadta a helyzetet, és zokszó nélkül tűrte a sorsát.

– És ha rossz jegyet kapok? – kérdezte aggódva.

– Akkor is meglepjük magunkat valamivel, csak akkor vigaszdíjnak nevezzük.

Ma délután valószínűleg már én is vigaszra szorulok, gondolta Leigh. Ha véletlenül jól sülné el a találkozója – amire egyébként nem nagyon számított –, akkor annyira meg fog könnyebbülni, hogy a hamburgerre és a turmixra mindenképpen nagy szüksége lesz.

– Végül is nem az a fontos, hogy jó osztályzatot kapj a dolgozatra, hanem az, hogy te mindent megtegyél a sikerért – fűzte még hozzá.

– A tanító néni is mindig ezt mondja – bólogatott buzgón a kislány.

– Na látod! Ha már két felnőtt is mondja, igaznak kell lennie. – A lány bátorítóan mosolygott Amyre.

Ki tudja, milyen megrázó változások várnak rá megint? – gondolta közben szorongva.

Sietve befejezte az öltözködést, és a tükörbe pillantott. *Elég tűrhetően nézek ki, a hajam is rendben van*, állapította meg. *Az öltözékem darabjai színben illenek egymáshoz*, nyugtatgatta magát. Piros-fekete mintás szoknyát viselt, hozzá fekete garbót fekete kardigánnal, és ugyancsak fekete kabátot. Még csak október vége volt, mégis jól fel kellett öltözni, mert barátságtalanul hideg ősz köszöntött rájuk. Nos, a külsejével nagyjából elégedett lehet.

Először elvitte Amyt az iskolába. Maradt még másfél órája a találkozóig.

Rettenetesen izgult, mert sosem volt olyan erős és magabiztos, mint a nővére.

Jenny igyekezett őt mindig távol tartani a gondoktól, és Leigh-nek csak az elmúlt tizenhét hónapban kellett bizonyítania, hogy igenis képes megállni a helyét az életben a nehézségek közepette is.

A legjobban Amy és a saját bizonytalan jövője nyomasztotta. A felelősség a gyerekért egyedül az

ő vállán nyugodott, mert egyetlen rokonuk sem volt, aki melléjük állt volna. Leigh-nek még soha nem hiányzott ennyire a család, mint most.

Még csak barátja sem akadt, akire támaszkodhatott volna, vagy aki erőt adhatott volna, amikor az övé már elfogyott. Igaz, egyszer volt valakije: egy érzékeny lelkű művész, a szeszélyes Mick, aki a polgári életformát alapjaiban megvetette. A kapcsolat nem volt hosszú életű, mert kiderült, a férfi nemcsak a nyárspolgárisággal, hanem a felelősséggel is hadilábon állt. Ha segítséget akart volna nyújtani Amy neveléséhez, az kemény munkával járt volna, ezt pedig elvből megvetette.

– Én szabad lélek vagyok – jelentette ki. – Nem tudom lekötni magam.

És igaza volt. Leigh-t még most is keserűség fogta el, ha a fiú szavaira gondolt.

Hosszú időbe telt, mire megtalálta a klubot, amelyet Nicholas Kendall találkozóhelyül javasolt. Jó messzire volt a metróállomástól, és a lány természetesen gyalog vágott neki az útnak.

Nagy sokára megérkezett a hatalmas, előkelő, múlt századi épület elé. A lába mintha gyökeret vert volna a járda elegáns kövezetében. Csak állt ott dermedten, jelentéktelensége teljes tudatában. A haját összekócolta a szél, ő pedig csak bámult a tiszteletet parancsoló házra. A csípős szél könnyeket csalt a szemébe.

A kellemetlen hideg végül magához térítette. Belépett az épületbe. Mintha más világba csöppent volna. Lélegzet-visszafojtva körülnézett. Milyen csönd volt idebenn! A lármás, modern világ kívül rekedt, amint az ajtó becsukódott mögötte.

A pompás berendezést az a bizonyos kissé sápadt elegancia jellemezte, amelyet Leigh az apáról fiúra szálló, vidéki úri házakhoz kapcsolt képzeletében.

Mindenesetre idegennek érezte magát itt – ráadásul azonnal rájött, hogy rosszul öltözött. Gondosan kiválasztott ruhadarabjai ezen a helyen csaknem nevetségesen hatottak. Idegesen simította hátra a haját, aztán összeszedte a bátorságát, és az ebédlő keresésére indult.

Nem jutott azonban messzire. Szinte a semmiből előtte termett egy középkorú férfi, és azt kérdezte, tagja-e a klubnak. Hanghordozása és tartása jellegzetesen komornyikra vallott.

– Nem, de...

A férfi tetőtől talpig végigmérte, és nyilvánvalóan arra a következtetésre jutott, hogy több szempontból is kívánnivalót hagy maga után a megjelenése.

– Klubunk nem nyilvános – jelentette ki. – Kérem, haladéktalanul hagyja el a házat!

Hangsúlyából az is kiderült, hogy nem tartja helyénvalónak nők jelenlétét a klubban, akár tagok, akár nem. És mivel Leigh még csak tag sem volt, nyilvánvalóan egyenesen sértésnek tekintette, hogy a szent hely előcsarnokának padlóját érinti a lába. Amikor aztán a lány könyöke felé nyúlt, Leigh dühösen hátraugrott.

– Várjon egy pillanatot!

– Kérem, kisasszony! – mondta a komornyik hűvösen, és szigorúan nézett rá. – Remélem, nem okoz kellemetlenséget nekünk.

Ahogy maga sem nekem! – gondolta dühösen a lány, és nyugalmat erőltetett magára.

– Találkozóm van itt valakivel – közölte, és még mérgesebb lett, amikor a férfi pillantása bizalmatlanná vált.

– Szabad kérdeznem, kisasszony, kivel?

– Nicholas Kendall úrral.

A név említése csodát tett: a komornyik magatartása egy csapásra megváltozott. Még egy leereszkedő mosollyal is megajándékozta a lányt.

– Szabad megkérdeznem a nevét, kisasszony?

– Walker.

– Kövessen, kérem! Odavezetem Kendall úrhoz, Walker kisasszony. – Lassan megindult Leigh előtt, közben pedig folyt belőle a szó: – Őszintén sajnálom, Walker kisasszony, ha kissé nyersnek mutatkoztam, de sajnos nem lehetünk eléggé óvatosak. Az emberek, különösen ebben a barátságtalan évszakban, aggasztó hajlandóságot mutatnak arra, hogy a hűvös idő elől itt keressenek menedéket. A turisták is sajnálatos módon gyakran elegáns étteremnek nézik a klubunkat.

Azok az agyalágyultak! – fejezte ki félreérthetetlenül a hanghordozása.

Leigh válasz nélkül, némán körülnézett. A sötét bútorokkal berendezett, könyvtári olvasóterem nyugalma árasztó nagy szalonban üzletemberek ültek kényelmes fotelokban – csak egy-két nő akadt közöttük –, s újságot olvastak, vagy halkán társalogtak. Itt aztán minden bizonnal felfedezhet néhány ismert politikust vagy más neves személyiséget. Senki még csak futólag sem pillantott fel, amikor elhaladtak mellettük. A kíváncsiság legkisebb jelét sem mutatták, ami nyilván a tökéletes jólneveltségüket bizonyítja.

Leigh követte a komornyikot, fel a lépcsőn. Elhaladtak egy nagy olvasóterem mellett, majd beléptek az ebédlőbe.

A lány egyre kínosabban érezte magát, ahogy a céljuk felé közeledtek.

Tekintetét a komornyik háta közepére szegezte, ám ezzel a struccpolitikával természetesen nem menekülhetett meg az elkerülhetetlentől. Amikor a komornyik végül megállt és oldalra lépett, Leigh újra kénytelen volt tudomást venni a valóságról, és e valóság most egy férfi személyében öltött testet, aki közvetlenül előtte ült.

– Kendall úr, ez az ifjú hölgy Walker kisasszony, és ha jól tudom, önnel van találkozója.

Vajon mit fog tenni a jó komornyik, ha a hatalmas Kendall úr most megrázza a fejét, és kijelenti, hogy semmiféle találkozója nincs? – futott át Leigh fején.

Megragadják a gallérjánál fogva, és mint egy képregényben, kihajítják az utcára?

Az előkelő és fontos urak majd dühösen felugrálnak, és kikelnek magukból, amiért idegen szemtelenkedett be a szentélyükbe?

– Igen, úgy van. – Nicholas Kendall mély hangjából érződött, hogy parancsoláshoz szokott ember.

Leigh lassan felemelte a tekintetét, és szemügyre vette a férfi arcát. Kendall is leplezetlenül méregette őt.

Nicholas Kendall zöld szemét sűrű szempilla keretezte, és a tekintetéből közönyös hűvösség áradt.

– Hozhatok egy italt ebéd előtt, Walker kisasszony? – kérdezte a komornyik.

Leigh bólintott, majd megköszöri a torkát.

– Egy ásványvizet kérek. – A hangja zavarról árulkodott, és ez, akár csak az öltözete, jelezte, mennyire szokatlan számára az előkelő környezet. Igen, kifejezetten sutának érezte itt magát.

– Én is azt kérek, George – mondta Kendall, de közben nem vette le a szemét a lányról, és bár Leigh soha életében nem érezte magát ilyen kínosan, mégsem tudta elfordítani a tekintetét a férfiről.

Amikor megpróbált Kendallról kideríteni egy s mást, természetesen talált róla néhány silány fényképet is az újságokban, arra azonban nem készült fel, hogy a valóságban ilyen szemtelenül jóképű. Megnyerő vonású, markáns ábrázatán – melyet Leigh örömmel festett volna le – elsősorban magabiztosság és tekintélyt parancsoló, nemes kifejezés uralkodott.

– Foglалjon helyet, Walker kisasszony! – szólította fel Kendall. – Ugye nem akar állva maradni, és a széktámlát szorongatva meredni rám?

A szavai magához térítették a lányt, és gyorsan leült. A szíve vadul kalapált, és fogalma sem volt róla, hogyan álljon elő a mondandójával. Nicholas Kendall pedig nem könnyítette meg a dolgát.

– Ne haragudjon, hogy zaklattam! – fogott bele végül, és idegesen felnevetett.

A férfi el sem mosolyodott, csak összefonta a karját a mellén, és várta, hogy Leigh folytassa.

– Biztosan kíváncsi rá, miért kértem ezt a találkozót – hadarta a lány, és a hanglejtése inkább kérdőre, mint állítóira sikeredett.

– Egy kicsit valóban – bólintott közönyösen a férfi.

George letette eléjük a poharakat, és a lány, hogy bátorságot merítsen, ivott egy nagy korty ásványvizet. Jobban tette volna, ha dupla whiskyt rendel, és most egy hajtásra kiissza. Akkor legalább feloldódna bénító zavara.

Étlap nem volt, George szóban sorolta fel a választási lehetőséget, amely bélszínből, báránysültből és párolt lazacból állt.

Miután a komornyik távozott, Leigh a férfira nézett, akinek rezzenéstelen arca újfent feszengést váltott ki belőle.

– Nos – szólalt meg végül Kendall –, rászánja végre magát, hogy elmesélje, miért akart találkozni velem? Nagyon érdekel a dolog, de azért annyira nem, hogy egyenként húzzam ki magából a szavakat.

Leigh azon töprengett, mi tetszhetett a nővérenek ebben az alakban. Igaz, nagyon jóképű, de szemernyit sem barátságos vagy kedves.

– Nem tudom, hol kezdjem – vallotta meg őszintén a lány. Bár ne kérte volna ezt a találkozót! Akkor most nem volna ebben a lehetetlen helyzetben, amely bárhogy alakuljon is, katasztrófába fog torkollni.

– Próbálja meg az elején! – javasolta a férfi.

– Jó, ott kezdem. Ahhoz azonban olyan eseményekhez kell visszanyúlnom, amelyek nyolc évvel ezelőtt Mallorcán, egy tengerparti luxushotelban történtek.

Akkoriban még virágozott a belsőépítészeti vállalkozás, de Jenny, aki egy éve volt férjnél, érthetetlen módon nagyon lehangoltnak tűnt. Leigh aggódó kérdéseire mindig kitérően válaszgatott, és a lány végül felhagyott a faggatózással.

Elhitette magával, hogy a nővére körül minden rendben van. A szülei halála óta mindig is Jenny törődött mindennel, ő volt a húga támasza is. Leigh meg volt győződve róla, hogy Jennyvel semmi komoly baj nem történhet.

– Mallorcán... – Nicholas Kendall a homlokát ráncolta. Szemlátomást nagyon igyekezett visszaemlékezni arra a nyárra. – Igen, nyolc évvel ezelőtt ott voltam. De mi ennek a jelentősége? Ha azt akarja bemesélni nekem, hogy ott találkoztunk, próbálkozzon más trükkel! Magát még soha életemben nem láttam, márpedig meglehetősen jó az arcmemóriám.

Valószínűleg semmit sem felejt el, vélekedett magában Leigh. Mielőtt válaszolhatott volna, meghozták az ebédjüket, s a lány kifejezetten hálás volt a beszélgetés félbeszakításáért.

Nicholas Kendall erős benyomást tett rá, de nem értette, miért. Hozzá hasonló férfival még nem találkozott. Egészen más volt, mint például Roy, Jenny férje, akit nem lehetett éppen intellektuális típusnak nevezni, de legalább mindig barátságos és jókedvű volt, és szemlátomást élvezte az ételek és a sör kínálta örömeit.

Leigh sokszor eltűnődött, mit szeretett feltűnően szép nővére Royon. Jenny magas és remek alakú, szőke hajú teremtés volt. Nos, állítólag az ellentétek vonzzák egymást, és a nővére meg a sógora esetében nyilvánvalóan erről volt szó.

– Még mindig arra várok, hogy elárulja a jövedele okát, Walker kisasszony – hallotta Kendall hangját.

– Mi még valóban nem találkoztunk – felelte halkán a lány. – Viszont ismerte a nővéreimet.

Hogyan győzhetné meg a férfit, hogy az igazat mondja? Egyáltalán emlékezni fog Jennyre? Hiszen csak egyetlen éjszakát töltöttek együtt...

A férfi szigorúan nézett rá, és szemlátomást igyekezett értelmezni az eddig hallottakat.

– A nővéreimet Jennifer Stewartnak hívták – mesélte tovább a lány. – Nem hasonlított rám, szőke volt, nőies és nyíltszívű. Nyolc évvel ezelőtt Mallorcán járt, hogy elvégezzen ott egy munkát, s egyúttal kipihenje magát. Belsőépítészként dolgozott egy új szállodarész berendezésén.

Úgy tűnt, Nicholas Kendall a hiányos leírás ellenére is emlékszik Jennyre, de ettől csak még hűvösebben és bizalmatlanabban méregette Leigh-t.

– Emlékszem rá, szemrevaló nő volt – bólintott. – Én azonban úgy találtam, hogy teljesen elvesztette a belső egyensúlyát. Állandóan nevetgélt, beszélt, és túl sokat ivott. Most mi van vele? – Az udvarias kérdésben alig volt valódi érdeklődés.

– Másfél évvel ezelőtt egy autóbaleset következtében meghalt – világosította fel röviden Leigh.

– Fogadja őszinte részvéteimet, Walker kisasszony! – Kendall a karórájára pillantott. – Még mindig nem értem azonban, mennyiben tartozik ez rám.

Leigh letette a villáját. Az étel ugyan kitűnő volt, de elment az étvágya.

– Kendall úr, maga nős? – Erről a kérdésről nem tudott meg semmit az újságokból.

A férfi összeszűkült szemmel nézett rá.

– Miért akarja tudni?

– Nős?

– Nem.

Leigh fellélegzett. Egy lehetséges bonyodalommal kevesebb. Sajnos maradt még épp elég.

– Walker kisasszony, mondja meg végre, mit akar velem közölni! Lassan elegendő kezd lenni ebből a játékból, és bánom már, hogy hajlandó voltam találkozni magával. – A férfi újra az órájára nézett.

– Nem állhatok egész nap a rendelkezésére, úgyhogy ki vele, miért jött?

– Maga együtt töltött egy éjszakát a nővéremmel, Kendall úr...

A férfi hirtelen előrehajolt, sötéten, fenyegetően meredt a lányra. Leigh összerezzen.

– Igen, lefeküdtem vele, és a maga nővére ugyanúgy akarta, mint én. Ha netán meg akarna zsarolni, rossz helyen tapogatózik.

A lány felháborodottan kapkodott levegő után. Kendall köreiben mindennapos volna a zsarolás?

– Semmiképpen sem szeretném megzsarolni, Kendall úr. Csak épp meglepő hírrel szolgálhatok. Maga ugyanis apa. Van egy Amy nevű hétéves kislánya.

2. FEJEZET

Nicholas Kendall elsápadt, a teste megfeszült.

– Miket hord itt össze?

– Tudom, hogy a hír nagyon megrázza – kezdte a lány, de Kendall nem hagyta beszélni.

– Miféle fondorlat ez? Beállít ide, és előadja a világ legképtelenebb történetét, amit valaha hallottam! Nem tudom, mit forgat a fejében, de ha azt hiszi, hogy ezzel a hajmeresztő örültséggel rávehet bármire, akkor bolondokházába való.

A férfi arcán látszott, mennyire meglepte és megrázta a bejelentés, ennek ellenére uralkodott az indulatain. A lány önkéntelenül is a vihar előtti csendre gondolt.

– A történetem igaz – jelentette ki a lehető leghatározottabban. – Van jobb dolgom is annál, mint hogy hajmeresztő örültségeket találjak ki. És semmiféle fondorlatról nincs szó. Higgye el, bárhol máshol szívesebben volnék, mint itt!

És komoly erőfeszítembe telt, hogy elmondjam magának az igazságot.

– A jelek szerint mégis kötelességének érezte, bármennyire nehezebb esett is – jegyezte meg gunyorosan a férfi. – Magának tényleg elment az esze, ha azt hiszi, beveszem a világ legelnyűttebb meséjét.

– Még hogy mese?! – képedt el Leigh.

– Ne játssza meg magát! – förmedt rá a férfi. – Nem tudom, mit sütöttek ki a nővérel, de nem hiszem el egy szavukat sem. Biztosan azt hitte, megütötte a főnyereményt, amikor elismertem, hogy emlékszem a nővére. Nem is értem, miért magát küldte ide. Jenny talán abban bízik, hogy egy rózsás arcú iskolás lány jobban meghat?

– Hiszen mondtam már magának, hogy a nővérem másfél évvel ezelőtt meghalt! Nem traktálom meséssel, és semmit sem sütöttem ki maga ellen. Minek néz engem, Kendall úr?

– Ugyanannak, aminek a nővérét.

– Vagyis?

– Miért nem találja ki magától? – szólt a férfi halkán, fenyegetően.

– Egyetlen szavát sem értem. Azért jöttem ide...

– Miután a nővérel kitalálta ezt a dajkamesét...

A lány megvető pillantást lövellt a férfira.

– Miért nem fogja már fel azzal a csökönyös fejével, hogy semmiféle alattomos tervet sem eszeltem ki...

– Hát persze, csupán udvariassági látogatásra jött, s közben mellesleg tudatja velem, hogy apa vagyok – szakította félbe Kendall.

Ha most felállna és kirohanna innen, soha többé nem lenne esélye arra, hogy még egyszer beszélhessen Nicholas Kendall-lel. Leigh ebben teljesen biztos volt.

– Természetesen nem udvariassági látogatásra jöttem – felelte, miközben a keze az abrosz alatt ökölbe szorult. Nagyon megalázónak érezte a helyzetet.

– Akkor hát csak egyetlen oka lehet a látogatásának. Nem gondolja, Walker kisasszony?

– Esküszöm, hogy nem csapom be! – hajtogatta kitartóan a lány, és még nyomorultabbul érezte magát.

– Utálom az ostobaságot, különösen, ha rafinériának álcázzák.

Leigh-t elöntötte a düh.

– Hibát követtem el – suttogta maga elé. – A jó ég tudja, mi ütött belém, hogy idejöttem. – Felállt, és csak akkor vette észre, hogy alig bírja el a lába.

– Üljön vissza a helyére, Walker kisasszony!

– Maga... maga pedig elmehet a pokolba, Kendall úr! – Leigh sarkon fordult, és kisietett az ebédlőből. Sürgősen friss levegőre volt szüksége. Úgy érezte, bármelyik pillanatban elveszítheti az

önuralmát.

Hirtelen kemény szorítást érzett a karján. Kénytelen volt megállni.

– Vigye innen a kezét! – sziszegte figyelmeztetően Kendallnek. – Vagy úgy fogok ordítani, hogy ezek a nyárspolgárok itt hanyatt-homlok fedezékbe rohannak.

Kendall szeme szikrát szórt, de elengedte a lányt.

– Még nem végeztem magával, Walker kisasszony. A terve talán bumerángxként maga ellen fordult, és most megpróbál ügyesen visszavonulni, de tegyen le róla! Elindított egy kisebb földindulást, várja ki hát szépen a végét! Egyébként pedig figyelmeztetem, hogy a zsarolás büntény.

– Ne fenyegetőzzön! – Leigh rémulten nézett a férfira. Miért emleget büntényt? Semmi törvénybe ütközött nem követett el, most mégis úgy érezte magát, mint valami bűnöző.

– Nocsak, nocsak, elbizonytalanodtunk? – nevetett fel gúnyosan Nicholas Kendall.

– Maga őrült! Teljesen elment az esze. Nem érdekel, mit feltételez rólam, de nem engedem, hogy sértessen. – A lány bátran Kendall szemébe nézett.

A férfi némán állta a pillantását, és úgy tűnt, azt mérlegeli, adjon-e még egy lehetőséget neki, vagy dobassa ki a klubból, és az esetet könyvelje el magában úgy, hogy egy tébolyodott nő zaklatta.

– Folytassuk egy másik szobában a beszélgetést! – ajánlotta fel végül mogorván. – Hajlandó vagyok meghallgatni, de egyet biztosra vehet: ha pénzt akar kicsalni belőlem, gondoskodom róla, hogy elátkozza a napot, amikor a világra...

– Azt hiszi, azért fordultam magához, mert maga gazdag? – szakította félbe csendesen Leigh. Egyszerre érzett megkönnyebbülést, amiért a férfi nem küldte el, és felháborodást a feltételezése miatt.

Nicholas Kendall az egyik szalonba vezette a lányt, ahol egy idősebb férfi szundikált egy fotelban, térdére ejtve az újságját. A bútorok kárpitja és a függönyök nemes vörösborok színárnyalataiban játszottak. Igazi úri szoba volt a helyiség: tiszteletet keltő, mégis kellemesen kényelmes.

A lehető legmesszebb ültek le az alvó férfitől, és úgy meredtek egymásra, mint akik épp párbajozni készülnek.

– Nagyon gazdag ember vagyok – kezdte Nicholas Kendall. – És ez bizonyos cinizmussal és bizalmatlansággal jár, Walker kisasszony.

Leigh zavartan hallgatott, mert tulajdonképpen azért jött ide, hogy anyagi támogatást kérjen, ha nem is önszántából, hanem mert nem maradt más választása. Micsoda megalázó helyzet! Különösen, hogy Nicholas Kendall egy cseppet sem könnyíti meg a dolgát.

– Ha maga mondja, biztosan úgy van – válaszolta végül. – A magam részéről nem érintkezem a köreivel, így nem tudhatom, mit művelhet a pénz az emberi jellemmel. De, őszintén szólva, nem is érdekel.

A lány nem tudhatta, mit értett Kendall azon, hogy nagyon gazdag, de hogy vagyonos, azt még ő is rögtön látta rajta. A legfinomabb anyagból készült, méretre szabott öltönyt viselt, mandzsettagombjai platinából készültek, az inge és a nyakkendője természetesen tiszta selyemből. Egyébként is feltűnően magabiztosan viselkedett. Ráadásul még jól is néz ki.

Egy pincér, aki a megszólalásig hasonlított George-ra, és éppoly szertartásosan viselkedett, néma bólintással vette Kendall kávérendelését. Amint elhagyta a helyiséget, a férfi előrehajolt, és merőn nézett Leigh-re.

– Azt állítja tehát, hogy nyolc évvel ezelőtt Mallorcán eltöltöttem egyetlen éjszakát a nővéremmel, aminek következtében egy hétéves lány apja vagyok – foglalta össze eddigi értesüléseit.

Leigh bólintott.

– Ha ez így van, miért csak most tudatja velem? Miért nem szólt a nővére már réges-régen, amikor kiderült, hogy gyereket vár tőlem? Tudta, hogy hívnak, könnyen megtalálhatott volna.

– Ez hosszú történet – válaszolt idegesen a lány.

– Csupa fül vagyok. – Nicholas hátradőlt, kinyújtotta a lábát, és figyelmesen nézett Leigh-re. – Komolyan érdekelne, miért jutottam hirtelen az eszébe.

– A nővérem akkor férjnél volt – kezdte a lány habozva.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Tényleg? Ezt nekem nem említette.

– Biztosan a kezén volt a jegygyűrűje – jegyezte meg Leigh.

– Nem az ujját nézem annak a nőnek, aki szó szerint a nyakamba veti magát.

– Ó, értem! Maga egyszerűen csak elfogadja, amit felkínálnak.

– Mielőtt engem bírálgatna, vizsgálja meg egy pillanatig a nővére erkölcsait, Walker kisasszony! Ez úgy hangzott, mintha Kendall romlott nőnek tartaná Jennyt, és Leigh-nek komoly erőfeszítésébe került, hogy ne ragadtassa magát heves védőbeszédre.

Nem, a nővére nem volt erkölcstelen, csak épp kétségbeesésében belevetette magát egy szenvedélyes éjszakába, hogy elfelejtse a gondjait. A következményeket nem láthatta előre.

– Jennynek biztosan volt magyarázata a viselkedésére, Kendall úr – jelentette ki hűvösen. – És magának miféle okai voltak?

A kérdés nem tetszett a férfinak, Leigh világosan látta ezt elsötétülő ábrázatán.

– Gondolom, nem azért jött, hogy az erkölceimről társalogjunk. Annyit azonban tudnia kell, hogy nem szoktam összeadni magam férjes asszonyokkal. És ha érdeklő, annyit elárulhatok, hogy másnap reggel beszélni akartam Jennyvel. Csakhogy addigra már elutazott.

– Minden bizonnyal komoly csapást jelentett magának a hír.

– Kikérem magamnak ezt a hangot!

– Olyan hangon beszélek, ahogy nekem tetszik – felelt Leigh, pedig tudta, hogy nem kellene. Úgy érezte azonban, ki kell mondania a véleményét, tekintet nélkül a következményekre. Nem hagyja magát megfélemlíteni ettől a Nicholas Kendalltól, legyen bármennyi pénze is, füstölgött magában.

– Nos – mondta aztán kissé lehiggadva –, a nővérem erkölcsi elveinek és a maga dolgainak semmi köze a jövetelemhez. Jenny akkoriban férjnél volt, de... – Leigh kétségbeesetten kereste a megfelelő szavakat – nehézségei adódtak a házasságában. Vagyis hát minden rendben volt, csak...

– Megpróbálná világosabban kifejezni magát? – szakította félbe Nicholas Kendall.

– Azt tenném, ha hagyná! – fújta rá dühösen Leigh.

George kollégája és hasonmása az asztalukhoz közeledett, és a beszélgetés egy időre megszakadt. A pincér letette a kancsót, a csészéket, a tejtartót és a cukrot az asztalra, majd tapintatosan elvonult.

– Jenny akkortájt rossz híreket kapott – folytatta halkán Leigh, miközben kávéval töltött magának.

– Elég különös reakció a rossz hírre, ha valaki külföldre utazik, és a családi tűzhelytől távol, a férje nélkül szórakozik, nem gondolja?

– Maga ezt nem érti...

A férfi azonban nem hagyta beszélni.

– Ha Jenny boldog házasságban élt, miért nem beszélte meg a gondjait a férjével? Lám, teljesen logikátlan a meséje, Walker kisasszony. Azt várta talán, hogy mindent, amit mond, ellentét nélkül elhiggyek?

A lány elvörösödött, és újra kísértésbe esett, hogy szó nélkül elmeneküljön.

– Kendall úr – kezdte, s nagyon igyekezett higgadt maradni –, úgy látom, maga a világ legkívánatosabb férfiújának tartja magát, azonkívül beteges rögeszméjévé vált, hogy minden nő alattomos szándékkal közeledik magához. Meg kell jegyezni, ezt nagyon szomorúnak tartom, de higgye el, nem virrasztottam éjszakákon át, hogy rafinált tervet eszeljek ki maga ellen. Egyszerűen csak azért vagyok itt, mert nem maradt más választásom.

Nicholas összekulcsolta a kezét, és lopva elmosolyodott. A pillantása azonban továbbra is hideg maradt.

– A világ legkívánatosabb férfiújának? Nem, annak tulajdonképpen nem tartom magam.

– Én sem tartom annak – értett egyet készségesen Leigh. – Folytathatom?

– Megkérem rá.

– Higgye el, akkoriban sejtelmem sem volt semmiről. Csak akkor tudtam meg, amikor a nővérem már... – Leigh elakadt, mert még mindig megrázta, ha Jenny balesetére gondolt. A temetésen sokat sírt, azóta viszont magába temette az érzéseit. A körülmények arra kényszerítették, hogy kemény legyen, és csak magában bízson. Most nagyon kellett ügyelnie, nehogy elsírja magát. Nicholas

Kendall nyilván nem értékelné.

– Van Jennyn kívül másik testvére is? – érdeklődött a férfi.

– Nincs.

– És más rokonok? Nagybácsik, nagynénik? Mivel eddig a szüleit nem említette, feltételezem, hogy ők sem élnek már.

– Ennek nincs jelentősége – közölte lehangoltan Leigh. – Ha tudtam volna, hogy ennyire érdekl, magammal hozom a családfámat.

Nicholas szigorúan nézett rá.

– Az imént azt mondta, azért fordult hozzám, mert nem volt más választása. Ha lennének rokonai, gondolom...

– ...először hozzájuk fordultam volna – fejezte be a lány a mondatot. – Igen, természetesen azt tettem volna.

Milyen ostoba voltam, hogy abban bíztam, felkelthetem az érdeklődését Amy iránt! – rótta meg magát.

– Jennyn kívül tulajdonképpen nem volt senkim.

Eszébe jutott, milyen nyomorultnak és elhagyatottnak érezte magát a szülei halála után. Akkor azonban még ott volt Jenny, aki vigasztalta és átsegítette a bánatán. Attól a magánytól azonban, amely most szakadt rá, senki sem védhette meg.

– A szüleim néhány hónap különbséggel haltak meg, amikor tizenkét éves voltam – mesélte. – Ha jól tudom, van egy nagybátyám Ausztráliában, és az apámnak néhány unokatestvére Kanadában, de velük sosem tartottuk a kapcsolatot. Beéri ennyivel? Vagy a vércsoportomra is kíváncsi?

A lányt kifejezetten felbosszantotta, hogy Kendall olyan dolgokat is kicsalt belőle, amelyeket nem akart vele megosztani. Gyorsan összeszedte magát, és nyugodtabban folytatta:

– Röviden szólva: nincs senkim, akihez fordulhatnék, azonkívül... – Habozva elhallgatott.

– Azonkívül?

– Azt hiszem, Amy számára is fontos, hogy egyszer megtudja, ki az igazi apja – bökte ki végül dacosan.

– Hát jó, tegyük fel, hogy tényleg a lányom! Nem tartja mégis kicsit különösnek, hogy csak most lett fontos Amy felvilágosítása ez ügyben? Már másfél éve meghalt az anyja.

– Ahogy már említettem, Amy még csak hétéves.

– És meddig akart várni, hogy megtudja az igazságot?

A lány megvetően nézett Kendallre. Elhiszi akár csak egyetlen szavát is ez az ember? Vagy csak arra vár, hogy megigya a kávéját, aztán még egyszer megalázóan tetőtől talpig végigmustrálva, szélnek ereszthesse? Leigh-nek fogalma sem volt róla, mire gondolhat, vagy mit érezhet a férfi, mert az arcáról semmit sem lehetett leolvasni.

– Azt akartam, hogy egy kicsit idősebb legyen – válaszolta, majd ivott egy kortyot az időközben kihűlt és rossz ízű kávéjából. – Meg akartam várni, amíg képes lesz megérteni a helyzetet.

– Hogy maga milyen tapintatos, Walker kisasszony!

A lány apró részletességgel és nagy élvezettel elképzelte, hogy a langyos kávé beelötytyinti Kendall képébe. Talán akkor eltűnne róla az a cinikus, öntelt kifejezés.

– Látom, nem akar meghallgatni, pedig az imént még az ellenkezőjét állította.

Nicholas Kendall szó nélkül hagyta a lány szavait.

– Nos, mit mesélt magának a nővére? – kérdezte közönyösen egy idő után.

A lány bizonytalanul felnézett, majd folytatta a történetet.

– Igaza volt, amikor azt mondta, hogy Jenny elveszítette a belső egyensúlyát. Akkoriban nem is volt önmaga. Én is éreztem, de a nővérem nem árult el nekem semmit. Talán azért, mert mindig is az oltalmazóm szerepét játszotta, és még a saját bánatától is meg akart kímélni. – Leigh szórakozottan hátrasimította a haját, amivel alaposan összekócolta. – A nővérem és a férje mindenképpen gyereket akart – mesélte tovább. – Amikor sehogy sem akart összejönni, elvégeztettek egy sor vizsgálatot. Jenny a mallorcai utazása előtt egy héttel kapta meg az eredményeket. Kiderült, hogy Roynak nem lehet gyereke. Jennyt porig sújtotta a hír. Egyszerűen nem tudta gyerekek nélkül

elképzelni az életét, élt-halt értük.

– Csak nem azt akarja elhíttetni velem, Walker kisasszony, hogy Jenny azért repült Mallorcára, hogy ott gyereket csináltasson magának? – Nicholas gúnyosan vont a szemöldökét.

Leigh lemondóan sóhajtott.

– Nem. Az az érzésem, egyáltalán nem figyel rám. A nővérem kétségbe volt esve, amikor Mallorcára utazott. Egy ideig Roytól távol akart gondolkodni a helyzeten, de egyre boldogtalanabb lett, és végül valami olyasmit tett, ami nem rá vallott. Kalandba bocsátkozott. A sors úgy hozta, hogy teherbe esett, és ő meg akarta tartani a gyereket. Később elmesélte, hogy Royjal megbeszéltek ezt a nagyon nehéz kérdést. A sógorom szerette a nővéremet, és végül elfogadta a helyzetet. Úgy szerette Amyt, mintha a saját lánya lett volna. – Nagy sóhaj után a lány folytatta: – Igazán sajnálom, Kendall úr, hogy ezzel terhelem. Biztosan rémálomként éli meg az egészet, de a pusztá tényeket mondtam el magának.

– Miért kellene egyetlen szavát is elhinnem? – Nicholas hűvös, rezzenéstelen arccal nézett rá.

– Mert ez az igazság.

– És most azt is elárulja, mitől érezte hirtelen a sürgető kényszert, hogy tudassa velem az igazságot?

Mert nyilvánvalóan elment az eszem, gondolta a lány. Arra a következtetésre jutott, hogy Nicholas Kendall az utolsó ember a földön, aki megértené kétségbeejtő helyzetét.

– Mert a körülmények gyökeresen megváltoztak, Kendall úr – válaszolta zavartan.

– Vagyis nincs egy vasa sem. Már törtem a fejem, mikor hozakodik elő velem, még ha alapjában véve szép is magától, hogy tájékoztatott az állítólagos lányom létezéséről. – A férfi alig észrevehetően bólintott, amire a pincér azonnal odasietett, és elvitte a kávé edényeket. A fotelban szundikáló öregúr mocrogni kezdett.

Leigh érezte, hogy Nicholas Kendall befejezettnek tekinti a beszélgetésüket.

A lányt rémület és kétségbeesés fogta el. Kendall számára nyilvánvalóan minden csakis a pénz körül forog.

– Van egy lánya, Kendall úr, akár tetszik, akár nem. Természetesen elhitheti magával, hogy csak a pénzére utazom, és nyugodtan kísérelhet ebből a teremből anélkül, hogy egy pillantást is vetne rám. Attól azonban még egy gyerek apja marad. Remélem, egész életében nyomasztja majd ez a tudat a lelkiismeretét.

– Most erkölcsi prédikációt tart, Walker kisasszony?

– Azt teszek, amihez kedvem van! – vetette oda dühösen Leigh. – Roy és Jenny adósságon kívül szinte semmit sem hagyott maga után. Hónapok óta minden éjszaka álmatlanul fekszem az ágyamon, és azon töröm a fejem, honnan szerezhetnék pénzt. Sokat dolgozom, keveset keresek, és közben azon igyekszem, hogy megadjam Amynek azt a lelki támaszt, amelyre szüksége van. És már... már teljesen kimerültem. – A lány reszketni kezdett, mert az idegei pattanásig feszültek. – Igen, azért jöttem magához, hogy segítséget kérjek, mert nincs más, akihez fordulhatnék. A bank be akarja hajtani a házon lévő jelzáloghitelt. Ha csak rólam volna szó, nem számítana, de Amyre is gondolnom kell. Ő még gyerek. A maga gyereke! – Leigh-nek most már mindegy volt, milyen benyomást kelt Nicholas Kendallben. Hajlandó lett volna akár térdre rogyini is előtte, ha a férfi vállalná, hogy biztos jövőt nyújt Amynek.

Hirtelen eszébe jutott, hogy valaki közben bejöhetett, és fültanúja lehetett a kitörésének. Lopva körülnézett.

– Ne aggódjon! – szolt Kendall, és a hangja már nem volt olyan elutasító, mint korábban. – Ez a szép a klubban: senki sem figyel oda mások beszélgetésére. Akár teli torokból kiabálhatna ki valami bizalmas dolgot, akkor sem jutna ki e falak közül. – A férfi elhallgatott egy pillanatra, majd hozzátette: – Nem mintha egy szemernyit is érdekelne, mit beszél rólam a kinti világ.

– Ettől biztosan csodálatosan szabadnak érzi magát – jegyezte meg Leigh.

A férfi figyelmesen nézett rá.

– Biztosan megérti, hogy a bizonyosság kedvéért szeretnék vérvizsgálatot csináltatni.

– Ezek szerint hajlandó fontolóra venni, hogy akár az igazat is mondhattam, és nem csak

ürügyet kerestem, hogy pénzt szedjek ki magából?

– Minden lehetséges – vont a vállát Kendall.

– Csináltathat annyi vérvizsgálatot, amennyit csak akar, valamennyi engem fog igazolni. – Leigh először mosolyodott el, kicsit sután, alig észrevehetően.

– De? – kérdezte bizalmatlanul Kendall.

– Nincs semmi de – nyugtatta meg Leigh. Vérvizsgálatra amúgy sem lesz szükség, mert Amy döbbenetesen hasonlít a férfira. – Csak egyet hadd kérjek: találkozna előtte Amyvel? Ha utána úgy gondolja, nem akarja, hogy bármi köze legyen hozzá, beletörődöm a döntésébe.

– Nos, jó, találkozom a... a gyerekekkel – felelte kissé vonakodva a férfi.

– Mikor?

– Minél előbb, annál jobb. – Kendall felállt.

Leigh is követte a példáját, és csak ekkor tűnt fel neki, milyen izmos és erős a férfi. Mellette alacsonynak érezte magát, holott nem volt az.

– Én is így gondoltam – jelentette ki, és a férfi nyomában megindult kifelé az épületből. – Megtenné, kérem, hogy...

– Hogy nem mondom meg a gyerekeknek, milyen rokonsági kapcsolatban állok velem? – fejezte be helyette a kérdést Nicholas Kendall.

Leigh bólintott, és szorosabbra húzta magán a kabátot, mert a hideg szél belekapott a szoknyájába. Sokkal jobban érezte volna magát farmerban.

– Igen, én is jobbnak látom, ha kivárjuk, hogyan alakulnak a dolgok – közölte Nicholas.

Bizonyítékra van szüksége, gondolta a lány. És ezzel egyet is értett, hiszen a férfi olyan helyzetbe került, amely alapvetően megváltoztatja az életét.

– Mikor mutathatom be Amynek? – kérdezte.

– Mit szólna vasárnaphoz? Meghívom magát és a kislányt valahová ebédre. Hol szeretnek az ilyen korú gyerekek enni? – A kérdése úgy hangzott, mintha számára a gyerekek teljesen idegen lények volnának.

– Bárhol, ahol van pizza és hamburger – felelte gyorsan Leigh, mielőtt a férfi visszavonhatta volna a meghívást.

Úgy tűnt, Nicholas lázasan töri a fejét, melyik általa ismert étteremben kapható ilyesmi.

– Jó – jelentette ki végül –, ismerek egy helyet a Covent Gardenban, ahol van minden. Még turmix és fagylalt is. Amy szereti a fagylaltot?

– Ó, igen – mosolyodott el a lány.

– És milyen minőségben kell megjelennem? Mint a család régi barátja? – Nicholas elhúzta a száját. – Vagy valami távoli rokon?

– Azt mondom majd neki, hogy maga egy barátom.

– Jó. És el ne felejtse... – A férfi olyan közel hajolt, hogy Leigh érezte a leheletét az arcán. – Nem vagyok hülye. Gyerek ide vagy oda, nem hagyom, hogy átverjenek.

– Álmomban sem merném megpróbálni, Kendall úr.

– Nicholas.

– Tessék?

– Szólítson Nicholasnak! A legjobb, ha mindjárt tegeződünk, ha már egyszer úgyis a barátja vagyok. – A férfi a karójára nézett. Bizonyára már számos teendő várta.

Megegyeztek a pontos időpontban, Nicholas megadta az étterem címét, majd elsietett. Leigh vegyes érzelmekkel nézett utána. Megtette hát az első lépést. A baj csak az, hogy nem tudta, mi lesz a következménye a másodiknak.

Hazafelé menet azon töprengett, mit tegyen majd, ha Nicholas elfogadja a lányának Amyt. Természetesen a pénz jelentette a legnagyobb gondot. Talán kölcsönkérek tőle egy nagyobb összeget, és havonta kis részletekben fizetem vissza, fontolgatta. Először is tető kell a fejük fölé. Kinéznek maguknak egy biztonságos környéket, és kibérelnek egy kis lakást.

Akkor végre lélegzethez jut, és kereshet magának a jelenlegi titkárnői állásánál jobban fizető helyet. Nicholas számára nevetségesen kevés pénz lesz, amit kérni akar tőle.

Amikor hazaért, és kinyitotta a bejárati ajtót, kellemetlen gondolat futott át az agyán. És ha Nicholas magának követeli a lánya felügyeleti jogát? Vagyonos és befolyásos ember, minden mellette szólna. Lehet, ha egy pillantást vet a lányára, úgy dönt, vállalja az apa szerepét, amelyet éveken át önhibáján kívül nem gyakorolhatott.

Leigh felakasztotta a kabátját, és készített magának egy csésze teát. Leült mellé, és átgondolta az eddig fel sem vetődött lehetőséget.

Gondolkozz logikusan! – tanácsolta magának. Nicholasnak nincs felesége, sem tapasztalata a gyereknevelés terén. Ráadásul úgy tűnt, nincs is kedve efféle tapasztalatokat szerezni.

A lány nem tudta pontosan, mivel keresi Nicholas a kenyerét, de valószínűleg időigényes tevékenység lehet. Félállásban végül is nem lehet vagyont szerezni.

Biztosan ő is azok közé a Leigh által megvetett emberek közé tartozik, akik csak a munkájuknak élnek. Nyilván valamelyik fényűző bérházban lakik, ahol tilos állatokat és gyereket tartani.